

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

14. S. Lydvvinæ liberalitas diuinæ liberalitate compensata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

conuersus, *Et si, inquit, ambulauero in medio umbrae mortis, non timebo mala. quoniam tu mecum es; indeq̄,* vt S. Paulinus refert, *parietinas interiores ingressus, solidum illic semestre delituit, nulli mortaliū visus cognitusue.* Gregorius Turonensis, ait, eum toto trimestri inibi delituisse. At quis tam strenuum militem, tam pium Presbyterum, toto illo temporis interuallo aluit? Audi miram prouidentiam. In proximo habitabat mulier admodum addicta Deo, quæ Felicis ibi latitantis prorsus ignara, non secus, ac si conscia foret, eodem, quo sanctus erat loco, (quem suum esse penum putabat) in excessu mentis, esculenta vernis suis destinata collocabat. Quodque mirabile erat, semper ponendorum esculentorum memor, recipiendorum semper immemor fiebat. Ita totius ignara miraculi Felicis nutrix ignotum alumnum sustentauit. Quem, ne potus deficeret, licet sudum cœlum imbres suspendisset, & solūm siccitate aruisset, Deus, æthere lactante, refecit. Siquidem adeo vberem de cœlo rorem in veterem, quæ forte, immo consilio Altissimi, ponè aderat, testam depluit, vt omnem illo sitis ardorem temperaret. Nemo de clypeo, nemo de cibo, nemo de potu sollicitus sit. Nouit Deus seruos suos areanarum telâ clypeare; nouit pascere cibus in alium vsū præparatis, sicut Daniele alterius Prophetæ messorūque pulmento; nouit rorem in nectar vertere; dummodo illius nos curæ permittamus, neque, contra præcepta eius, de rebus caducis, vsque ad desperationem, solliciti simus.

Neq; arbitrandum est, solis eam viris à Deo potestatem factam. Refert Ioan. Brugmannus, de S. Lydwina virgine, quæ in comitatu Hollandiæ, oppido Schiedamensi, æquè mirè egit, ac passa est, eam erga indigentes maximè fuisse liberalem, quos, si poterat, vel coctis, vel crudis iuuabat cibus; si non poterat, benignitate verborum solabatur. *Nouerat pauperum nomina, & habitacula; & quamuis iaceret in tenebris, omnia intueri, omnia distinctè cognoscere videbatur, perinde ac si versaretur inter homines. In pauperum vsus iussit, hyeme, sale aspergi carnes, salitas cum pisces coctas illis transmittibat. Contigit aliquando, vt cum vicinis diuidenda vacca quarta pars ei cederet ad alendos pauperes. Ex ea cum ministræ eius quandam portionem cum pisces coxissent, & triginta domibus inde ad saturitatem distribuissent, quidam ait Lydwina: quemadmodū iussisti, triginta pauperum domibus de carnibus & pisces tuis ad satietatem*

Psal. 22. 4.

Greg. Turonens. l. 1. de mirac. cap. 104.

XIV.

Ioan. Brugmann. & ex eo Surius tom. 7. 12. April. part. 2. cap. 2.

tem dedimus, & tamen nihil in olla diminutum videtur. E vestigio illa respondit: Non pro meis meritis, sed pro sua bonitate id fecit Deus. An non ille dixit, date, & dabitur vobis? Comederunt sane ex illis carnibus domestici eius, comederunt aduentantes peregrini, omnes admiratione permoti, manum Domini adesse fatebantur, quae olim vidua farinulam conseruârat. Porro etiam diuites, pra deuotione, petebant interdum mitti sibi de buccellis virginis nostra. Illos verò pauperes ante omnes secreto fouere & pascere studebat, quos ex opulentis nouerat ad inopiam redactos, & verecundia à petendis elemosynis cohiberi. Mendicabat autem etiam ipsa, si deessent carnes, quibus inopes reficeret. Orauit quandoque virum piûm, ut si haberet armum porci coctum, mitteret sibi pauperibus impertiendum. Fecit ille, & mox sensu quàm sit grata Deo manus porrecta ad dandum. Vt enim ipse fassus est, cum paulo post coniecisset oculos eò, unde iulerat armum, vidit alium longè maiorem suspensum. Sciscitatur ex familia, num quis eum suspenderit. Negant omnes: agnoscit donum Dei, sit erga virginem nostram deuotior, sit magis pauperes liberalior. Mulier quadam caduco laborans morbo, saepe in plateis corruerat. Accidit autem, ut magno spiritus angore correpta, in domunculam Lydvina miraret, potumque sibi dari posceret. Lydvina tum nihil cogitans de exiguo vino, quod supererat, cum sola esset, aquam monstrauit foemina, quodam vasculo contentam. Illa totam exhauserat, sed sitis extincta non est. Ardet misera, plusque sibi dari petit. Tum Lydvina recordata vini, digito ostendit; atque illa totum bibit: rursusque instat pro potu. Sed cum nihil liquoris haberet virgo, dedit ei nummum quendam, ut illo sibi potum emeret; quem illa hilariter accipiens, abscessit. Deinde febribus Lydvinam corripientibus, orat patrem, ut pauxillum vini porrigat, quo labia aurentia tingantur. non enim meminit tunc foeminam morbidam vinum omne epotasse. Porrigit pater poculum filia, unde illa mulier biberat, & ecce, plenum est optimo vino, diuinitus in illud infuso. Stupet virgo, sentiens nullum se melius bibisse vinum, nec tamen patri indicat, unde sit, licet & ille stupens admiraretur, neque colorem, neque saporem eius unquam perire. Tandem cum in vasculo, longo tempore, durasset, cuiusdam foemina incuria effusum est. Per id tempus adhuc parcissime vino utebatur Lydvina: itaque doluit illud effusum, quod nunquam habuisset sibi accommodatius vinum. Cum enim alia vina sine aqua admixtione bibere non posset, hoc solum purum bibit. Obseruet hic lector humanitatem sanctae Virginis, quae è suo poculo inssit foeminam morbo comitiali vexatam biberet, Cum

re. Cum frater eius *Vilhelmus* excessisset è viuis, multo ere alieno ob-
 strictus, filij eius in magnam inciderunt calamitatem, quam humani-
 tús euadere vix possent. Tum *Lydvina* illorum miserta, quadam cli-
 nodia sua distraxit octo libris eius regionis. Dedit autem negotium *Ni-*
colao cognato suo, ut is è *crumena*, in quam nummos omnes condide-
 rat, satisfaceret creditoribus. Fecit ille, ut iussus erat, & cum omni-
 bus esset factum satis, quod reliquum fuit pecuniæ in *crumena*, ter co-
 ram *Lydvina* numeratum est, & tantundem inuentum est, quantum
 illa primò imposuerat. Illa verò prohibuit, ne cuiquam id indicaretur,
crumenamq; illam *Domini IESV* voluit *crumenam* deinceps appellari.
 Atq; ex illa & ipsa expendebat in pauperes es liberaliter, & *Domini*
IESVS abundè infundebat. Quibusdam specialibus amicis aliquan-
 do ex ea percunctantibus, quantum ex illa *crumena* post obitum fratris
 sui *Vilhelmi* distribuisset, sic respondit: Quandoquidem video non
 latere vos donum Dei, pro certo confirmo, me de illis octo libris plus quàm
 quadraginta libras in pauperes erogasse, præter eas, quibus dissolui es
 alienum fratris mei. Sex annis ante obitum virginis multis modis ex ea
 pecunià datum est pauperibus, & illa rursus diuinitus aucta. Post de-
 cessum virginis, dimidia pars pecunià in eadè *crumena* reperta est. Qui-
 dam etiam eius aurei nummi coram tribus fide dignis viris numerati, il-
 lis stupentibus, visibiliter aucti fuere.

Ut famelicis prouidet, sic sitientibus clamat Deus: Om-
 nes sitientes venite ad aquas. Nam & è petra eijcere aquas ictu vir-
 gæ potest; (& è nubibus, panem in cibum, imbrem in potum
 præcipitare. Audite veritatis simplicitatem. *Abbas Gregorius A-*
nachoreta narravit nobis dicens: Cum ex *Byzantio* descenderem, in-
 gressus sum nauim. Intrauit autem & *Scriba* quidam, cum uxore suâ,
 profecturus ad sanctam ciuitatem, orationis causâ. Erat autem *Nau-*
clerus religiosus valde, multumq; ieiunans. Cum ergo nauigaremus,
scriba serui frustra consumebant aquam. Postquam verò in medium
 pelagus venimus, defecit nobis aqua, eramusq; in magnâ tristitia. Et
 erat miserabile spectaculum, videre mulieres & pueros, & infantes siti
 arecentes, & velut mortuos iacentes. Cum ergo dies tres in hac necessi-
 tate fuissemus, *scriba* ipse tribulationem non sustinens, educto gladio &
 nautas, & *Nauclerum* volebat occidere. Dicebat enim: hi sunt nostræ
 perditionis autores, quia non sumpserunt aquam ad sufficientiam. Ego
 autem orabam *scribam* dicens: noli hoc facere, sed magis deprecemur
 Dominum nostrum *IESVM* verum Deum, qui facit magna, & mi-

XV.
Ista. 55. r.

Pratum spi-
 rituale Mo-
 schi Eutra-
 ti cap. 174.

of mut

X 3

rabilia,